

EL CARRER

PERIÒDIC CATALÀ D'ESQUERRA

Portantveu del Centre d'Esquerra - Estat Català

Com que la paraula és el vestit del pensament, el que parla i escriu una llengua que no és la seva, és com el que porta un vestit que no ha estat fet per ell : o fa riure o fa compassió.

Redacció i Administració:
Rambla Macià, 40

15 cèntims

■ Any 3

Vilanova i Geltrú, 14 abril 1932

Núm. 20 ■

Dels articles publicats amb o sense signatura en són responsables els seus autors

CRÓNICA

14 D'ABRIL

Una data. Una data que aquell qui té els sentiments de llibertat verament arre-lats, la servarà en el recó dels records fel·liços com a únic que s'havia produït en llur vida. Una data que ella sola ompliria planes i més planes que relluïrien, que demostrarien a bastament la renaixença de les nostres llibertats. Un any fa que la nostra terra és lliure de borbons i gent idiota. Un any fa que fou proclamada la República Catalana tal i exactament com el formulisme internacional exigeix no havent-ho fet (que nosaltres sapi-guem) amb cap més altre règim. Un any fa que al departament de Capitanía General, un català desnaturalitzat deia que aquesta broma de la República amb mitja hora seria acabada, i efectivament, fa un any que dura, i els anys que durarà! I diem que durarà, perquè dintre el nostre esperit portem aquell entusiasme capaç de fer cristallitzar una idea, emparats en l'ombra sublim d'aquell home que ens guia, que farà de Catalunya una nació digna de posar-se al costat de les demés nacions del món, les seves germanes.

Perquè el poble volgué, el 14 d'abril, acabà amb aquella tutela desinteressada que tant cobdiciosament exercia l'estat espanyol a Catalunya, encara que el règim buròcrata d'allavors no ha desaparegut totalment, emperò aquella majoria



... cada punta de l'estel és com un braç que s'allarga germanivolament a cada una de les cinc parts del món

d'edat que té Catalunya farà que tot el llegat de la monarquia, tot el carro estatal que de fet no serví més que per desmanegar aquell carro, quedi transformat i lo que abans servia única i exclusivament per alentar la fòbia contra Catalunya, ha quedat restituit a Catalunya perquè ella, mestressa de llurs actes, en disposi com l'hi plagui.

Així doncs, avui, dia 14 d'abril de 1932, farà un any que fou proclamada la República Catalana i és a ella a qui devem tota la submissió de patriotes abrاندats, primerament per ésser la de la nostra terra i després, com diem més amunt, perquè segons el formulisme internacional, no se n'ha proclamat cap més. Amb ella i per ella cridarem, lluitarem i defensarem amb tot l'entusiasme, perquè no pugui dir ningú, anys avenir, que en retornar-nos les nostres llibertats ha estat estèril, que no som dignes successors d'aquells grans catalans de l'any 1714 i així podrem demostrar al seu temps que si bé ha estat junyida una bella temporada, si ha perdut un temps de la seva preciosa vida no ha estat més que un parèntesi perquè ha renaixut amb tota la vitalitat racial que Felip V junyí, i que ara com florida primavera reviu les seves gestes i sap posar-se al costat dels pobles més avançats i modernitzats.

I per acabar, sols recordarem el crit de joia que emplenava l'espai el 14 d'abril de 1931:

—Visca la República Catalana!

Catalans, homes catalans! Només cal treure'ns aquest aire de vençuts que ens va quedar. Eduquem i fortifiquem el nostre poble per a que vingui un dia que el sol torni a ésser la nostra estrella. Que el foc de Pàtria no ha de morir. La història ens diu que no hem de tèmer la batalla per les conseqüències de la derrota. Perquè cent cops que fòssim trepitjats i vençuts, si ho fòssim amb glòria, cent cops els nostres fills tornarien a dir : Lluitem. Avant i sempre avant!